

De vrijheid tussen opdrachtgever en kunstwerk

Else Beishuizen betreurt het dat de rolgordijnen van haar etalage bij Mooiwerk in de Hoogstraat in Dokkum op zaterdag 25 juli definitief neergingen. Geen etalage meer om te tonen wat zij als edelsmid zoal deed, geen prettige mix van gezelligheid en bedrijvigheid meer. Niet even meer de weldadige rust van het niet 'moeten'.

BOLLINGWIER Want thuis tussen de nu hoge maisvelden en de eindeloze akkers van het landschap van de Dongeradelen 'moest' en 'moet' zij altijd wat. Het gevolg van het bezit van de bed & breakfast Op de vlakte met logies en ontbijt in Bollingawier. Het is met wat ouderwetse fantasie een 'vlekje huizen' tussen Nianwier en Oosternijkerk met heren en der wat eilanden van bomen rond de diverse boerenbedrijven en gewone huizen. In de letterlijke zin op de vlakte ook al doet het groeiende maisveld alle moeite die karakterisering te ontkennen. Op de vlakte is om die reden de naam van een ambachtelijk at-

elier dat sieraden van goud en zilver maakt van de hand van edelsmid Beishuizen. Want noem het een tweede tak, het is wel het beroep waarvoor Beishuizen ooit een gedegen mbo-opleiding in Schoonhoven volgde bij de Vakschool Schoonhoven die ook bekend is onder de naam van de kunstenaar Zadkine. „Een hele creatieve opleiding.”

Op dit moment werkt Beishuizen tussen de bedieningsplichten door aan het voltooiën van een atelier waarin straks ruimte voor twee werkbanken. Haar eigen 'antieke' werkbank troont nog in de huiskamer, ooit gekregen van haar vader. „Het zijn spannende

'Echt mooie en waardevolle dingen smelt ik niet om'

tijden geweest de afgelopen jaren”, zo bekend Beishuizen. En zeker toen de invloed van de coronacrisis zichtbaar en vooral voelbaar werd. Dertien jaar heeft Beishuizen nu de b&b en zeker in de jaren 2012, 2013 en 2014 was het allemaal niet 'denderend' met die andere, economische crisis als voornaamste boosdoener. Maar straks lonkt het pensioen na 66 jaar en vier maanden en dan is er meer rust. „Het einde van de maand komt altijd sneller dan gedacht, maar het is altijd gelukt.” Beishuizen zit niet gauw bij de pakken neer als vrouw alleen. Haar man overleed negentien jaar geleden en Beishuizen heeft als voordeel dat zij alles zelf kan. De voorzieningen voor de gasten, zij heeft het allemaal zelf gedaan.

En sinds 1 juli is het drukker dan ooit met de reserveringen en dat geldt ook voor haar opdrachten als edelsmid. Beishuizen werkt vooral met 'oud goud' zoals zij het noemt. En sinds 2008 met een eigen bedrijf dat in dat jaar is in-





Beishuizen werkt vooral met 'oud goud' zoals zij het noemt. Foto Rynk Bosma

geschreven bij de Kamer van Koophandel. In die begintijd deed zij veel werk voor de toen in Dokkum en omstreken legendarische juwelier Laurens Bits. Een fameus bedrijf dat inmiddels niet meer bestaat en zo verdween dus ook het reparatiewerk dat Beishuizen voor Bits deed.

„Ik werk meestal in opdracht”, zo zegt zij. En zoals gezegd voornamelijk met oud goud. „Oud zilver doe ik niet veel, dat is ook niet zo duur. Ik werk vaak met goud in in de gewichtseenheid van grammen en vaak gaat het om een herinnering aan een overledene of een erfenis.” Veel voorwerpen zijn ouderwets en die worden dan omgesmolten met een ouderwetse brander. „Echt mooie en waardevolle dingen smelt ik niet om.” Het werk is arbeidsintensief en dat gaat vooral op voor het zetten van de steentjes. Topaas, saffier of diamant. „Dat zetten is heel lastig want vaak gaat het om een kleine zetting.”

Per telefoon een afspraak maken is handig, maar het vervolg is altijd persoonlijk. En dat is noodzakelijk om een sieraad te maken dat bij de persoon en opdrachtgever past. Beishuizen noemt zich een perfectionist die niet willoos de wensen van een opdrachtgever uitvoert. „Ik neem een bepaalde vrijheid met betrekking

tot de vormgeving. Je zou kunnen zeggen dat ik tussen de opdrachtgever en het kunstwerk in zit. Die vrijheid neem ik, dat past bij mij.”

„Ik luister graag naar mijn klanten en kijk intussen ook goed naar hun handen. Bij grote handen passen stevige ringen. Als iemand geen 'glimmende' vrouw is dan pas ik het sieraad gematteerd aan.” Het moet bij elkaar passen en de klanten zijn overwegend vrouwen. En Beishuizen eist een zekere vrijheid van handelen op. Dat kwam door een zoon die werkzaam is als juwelier. Hij vroeg Beishuizen een ring te maken. „Hij gaf me alle maten erbij. Het avontuur van zelf iets maken en mijn manier van kijken waren weg, dat wil ik niet weer.”

Beishuizen hoopt eind september het atelier gereed te hebben met twee werkbanken. En dan hoopt zij de acht ingeschreven cursisten te verwelkomen in vier dagdelen. Twee cursisten per dagdeel en dat betekent dat zij in de winter vol zit. Een cursist is een man van 82 jaar en die komt al vijf jaar naar de cursus. Want het vak edelsmid is net als het leven een oneindig leerproces. ■

Voor meer informatie kijk op www.opdevlakte.nl